

Lanzarote 12-01-03//19-01-03

Op donderdagmiddag ga ik bij Ank langs en vraag haar of ze snelle beslissingen kan nemen. Ank: Als ik maar geen kind hoeft te krijgen. Daarna ben ik naar binnen gegaan en heb ik verteld dat ik naar Lanzarote wilde.

Ank: Wanneer. Ik: zondag. Ank: met wie. Ik: Met jou

Ik ga eerst even thee zetten. Ank moest effe diep ademhalen thee drinken en toen....Een uur later zaten we in de Cronjéstraat bij D-reizen en hadden na support en aanmoediging een reis voor zondag geboekt. Lacherig en ietwat melig verlieten we het reisbureau. In de namiddag werd onze reis bevestigd en vrijdagochtend is Ank daar heengegaan en heeft de reis betaald.

Incl. annuleringsverzekering kosten en heffingen werd het voor twee pers. bungalow met logies acht dagen 655 Euro.

Ank droomt ervan dat we bij het raampje zitten en de zon op zien komen, want we gaan om zeven uur vliegen.

Zondag 12 jan:

Wakker op 3.45 Mart is eerder het bed uit dan ik. Ik hoefde geen ontbijt, Mart heeft ontbeten toen hij om 5.30uur thuiskwam. Sietse was gelijk met Ank opgestaan. Trijnie was ook even uit bed gekomen om ons weg te zwaaien. De avond ervoor had ze koekjes mee gegeven voor ons in Lanzarote. Op het vliegveld tickets gehaald en ons in gecheckt. Aanvankelijk was er geen rolstoel. Die werd om zes uur gebracht door Jonny, schoonzus van Annet van Duijnen. Ondertussen gepraat met een 84 jarige man die op weg was naar Brazilië. Hij had geen gebrek aan gespreksonderwerpen en vroeg vrijuit naar ons privé-leven (wat heb je, ben je getrouwd etc) en had een uitgesproken mening over vreemdelingenbeleid; Moslims moeten het land uit, talen leren. We spraken ongeveer een kwartier met hem.

Daarna koffie gedronken en naar het vliegtuig. Door het de-icen van de vleugels(o.a.) vertrokken we een half uur later dan gepland. Veel jonge kinderen aan boord. Ik zat naast Wim en Mies Finke. Mies was herstellende van een hersenbloeding van een jaar geleden en Wim werkte op de Hartekamp. Ank zat naast Brigitte en haar driejarig zoontje Jarno. Vier uur later geland op Ariciffe en met de bus naar Playa Blanca. Naar ons verblijf "Corbeta" Ik was doodmoe en het bekende trillen was begonnen.

Daar werden we ontvangen door een hostess die ons vertelde waar onze bus stond. Met het fietsje er naar toe gereden want het was nog een heel stuk. Het leek wel of de meeste passagiers naar Corbeta gingen. De meeste passagiers uit het vliegtuig herkende ik in de bus. Het fietsje mocht zo mee, later kreeg ik van de hostess te horen dat ik de volgende keer beter het fietsje in de tas kon vervoeren, de buschauffeurs vragen er vaak extra (tot 10 euro) voor. Na ongeveer 40 min rijden kwamen we in op Corbeta aan.

De aankomsthal maakte een luxe indruk veel marmer en veel glas en zeker ruim opgezet. Van boven af was er uitzicht op de grote zwembaden.

Ingecheckt en op naar onze bungalow 2244 we werden door een busje weggebracht en dus hoefde Ank niet de koffers over het terrein te sjouwen. Dit werd speciaal voor ons gedaan omdat ik zo'n zielige gehandicapte ben. Toch weer voordeel. Het bungalowtje zag er eenvoudig comfortabel uit. Kamer met keukentje, slaapkamer met twee eenpersoonsbedden, badkamer met toilet, bidet, bad, en grote wastafel en een redelijk groot terras.

Overall om ons huisje en buiten de paden lag zwart lava-gruis bij wijze van aarde waarin tropische beplanting was aangelegd. Dit geheel maakte een verzorgde specifieke indruk. De beplanting bestond uit een soort sparren, hibiscus, agaves, aloë's, palmen en vetplanten.

Er groeit heel weinig wat niet is aangelegd, geen of weinig spontane beplanting dus lekker geen onkruid. Het hele eiland is lava, vooral zwart maar ook roodbruin, grijs en groene gedeelte. Dat blijkt te liggen aan de mineralen waarmee het is samengevoegd.

Ank gaat 's middags boodschappen doen in het winkeltje van Corbeta en blijkt gelijk de grote hal dat ingericht was als een soort foyer met zitjes en een lange bar een tweetal restaurants. één zou later blijken een buffetzaal met plaats voor zo'n 200 man en een klein knus pizzeriaatje. Maar vanavond eten we: Made by Ank

We eten pasta met mais, sardientjes en ui met een tomatensalade. Heerlijk Met een glas wijn erbij. We kopen die wij samen in het winkeltje in het appartementencomplex en drinken in de foyer nog een glas en Ank kreeg geen wisselgeld terug 6.30 euro, maar gelukkig was ze alert en had het op tijd door.

Ank verdiept zich 's avonds gelijk al in literatuur over het eiland.

Het is deze hele dag bewolkt geweest en een graad of 16.

Maandag 13 jan:

Ank heeft heerlijk tot negen uur geslapen. Ik was al rond zevenen wakker en heb nog wat liggen doezelen. Ank heeft broodjes gehaald en om half 11 zijn we naar de foyer gegaan en hebben de meeting met René gehad. Zij verteld ons veel over het eiland en daarna besloten we de Gran Tour te gaan doen. Enkele wetenswaardigheden die ze ons vertelde waren:

- Door de onrust van de aarde schoven de platen in der Lanzarote over elkaar. Dat zorgt gemiddeld voor drie kleine niet merkbare aardbevingen per dag, Daardoor zou je mee gaan dromen en dusdanig dat deze niet te moeilijk van een reële beleving te onderscheiden zou zijn. Zowel Ank als ik merkte dat we inderdaad meer dromen hadden.
- Op Lanzarote waren geen reclameborden en geen bovengrondse muziek
- veel verkeersongelukken door de goede bestrating die uitdaagde tot hard rijden en door de vele engelse toeristen die vergaten dat je moest rechts rijden vooral 's nachts.
- soms in geen twee jaar regen. (Wij boffen en mogen die ene bui twee keer mee maken. Afgelopen nacht en morgen tijdens onze Gran Tour). Planten krijgen hun vocht door de zilte nachtdauw. Sommige planten hebben zoutkristalletjes op hun bladeren als bewijs van dit fenomeen.
- Onze schoenen zouden binnen drie dagen "groen" van de schimmel uit kunnen slaan door het vocht. Dit vocht wordt vast gehouden door de bouwstenen van het huisje, die door middel van lava-zand op het eiland zelf geproduceerd wordt.
- Er groeien 200 endemische planten soorten, mede door hun aanpassing aan de hoge grondtemperaturen, en door de zeedampen.
- Het water in de kraan wordt sinds 5 jaar gemaakt van ontzilt zeewater en opgeslagen in waterputten. Niet ongekookt te drinken (wij vervend volkje vinden het gekookt ook niet lekker)

Al met al een leerzaam verhaal en onze nieuwsgierigheid is gewekt en dus hebben we ons ingeschreven voor de Gran Tour. Ik ga luieren en daarna naar bed, even bijslapen.

Om 12 uur heeft Ank de bus naar het dorp Playa Flamingo genomen. Ze heeft een lange wandeling langs de boulevard gemaakt en langs aan de ene kant de zee en aan de andere kant hotels en restaurantjes en winkeltjes.

Terug is ze langs de supermarkt gegaan en naar huis gelopen. Ik weet nog niet of ik het over mijn hart kan krijgen met de bus naar het dorp te gaan het is nog geen km verderop. Toch zou ik in de loop van de week een paar keer het busje gebruiken. Ondertussen was ik in bad gegaan en daarna gaan rusten. Het was erg fris 16 graden en dus het bed was een prettig vervolg van het bad.

Ank heeft kippensoep gemaakt van kippenvleugels die zij morgen zal gaan opbakken. Opgewarmde macaroni en een appel na. 's Avonds kletsen we heel wat af en ik heb inmiddels al een aardig begin voor het vestje van Belkje gebreid. We bellen nog even met het thuisfront.

Dinsdag 14 jan:

Ik was al een poosje wakker toen Ank me om 5.45 vroeg hoe laat het was. Vandaag de Gran Tour. We merken beide nog niet veel van de droomnachten van Lanzarote. Dus we hebben allebei nog een beetje liggen doezelen en slapen. Ontbeten met thee en Nescafé en om 8.15 naar de bus. Deze dag zag er veel belovend uit, zo zwaar bewolkt dat we in Nederland zeker veel regen gezien in de bewolking. Hier wisten we dat het heel anders zou zijn tenslotte regende het hier maar eens in de twee jaar en dat was gisteren. Meer unieke momenten zouden we toch niet meemaken, dachten we. Maar het geluk wilde dat we voor de derde dag mochten meemaken dat het beneden de 18 graden was en in de lavagrotten zouden we een unieke stortbui mee mogen maken.

Germa, onze gids, stelde zich voor en vertelde enthousiast over het eiland. Een van de dingen die ze vertelde dat zij zich zeer aangetrokken voelde tot het eiland daar polyandrie (een vrouw met meerdere mannen) was toegestaan. Dit was duidelijk een grapje welke ze veel vaker vertelde. We hadden een plaatsje bij het raam en aan een vier persoons tafeltje, zodat ik mijn been goed kwijt kon. Er kwam een dame bij ons zitten, zij was samen met een gezelschap van een bridgeclub bestaande uit een aantal andere mensen. We gingen als eerst naar de kamelen aan de rand van het Timanfaya Parc. We werden er steeds met tweeën in een stoeltje op de rug van een kameel gezet.

We moesten wel ongeveer tegelijk gaan zitten. Ging bij ons net goed. Met ongeveer 7 á 8 kamelen tegelijk gingen we beginnen aan onze tocht van een half uur. Het was een prachtige rit waarin je je een beetje in de woestijn waande.

Daarna zijn we naar de wijnstreek gereden en bezochten een wijnboerderij. La Geria. Daar zouden we wijn gaan proeven en werd onze bus verwisseld omdat onze bus kapot was. Ik was toen even niet zo aardig tegen Ank omdat zij voor mijn het overdragen van mijn fietsje wilde zorgen. Ik heb haar toen op niet zo'n aardige toon duidelijk gemaakt dat ik voor mijzelf en mijn materiaal wilde zorgen. Later hebben we daar nog uitgebreid over gesproken. Ik wil mijn eigen verantwoordelijkheid dragen en wil niet het gevoel hebben dat iemand dat van mij overneemt. Ank gaf aan dat zij het idee had dat het voor haar minder moeite kost om dergelijke transacties te doen. Ik moest hier even goed over nadenken. Dit is iets wat ik vaker tegen kom en dat nog niet altijd in goede harmonie afgesloten wordt. Maar Ank gaat er heel voorzichtig mee om en respecteert mijn wens en in twijfelgevallen vraagt ze het.

Ik drink deze morgens om 10.00 uur alle smaken (5) wijn, al was het maar om warm te worden, want koud was het in de bus en erbuiten. In de bus was de airco aan en na later bleek mocht de verwarming niet aan om het beslaan van de ramen tegen te gaan. Ank koopt nog een fles wijn van 6 euro 50 en twee aanzichtkaarten. Op dit eiland wordt voornamelijk witte wijn of rosé gemaakt. De druiven voor de rode wijn groeien niet zo goed hier. Elke druivenplant groeit in een kuil die in hoefijzer vorm beschut wordt door een stenen muurtje. (Zie foto) Deze streek is 17 km lang.

Via allerlei dorpjes zagen we het beeld van César Manrique. Dit beeld staat geologisch gezien op het midden van het eiland en is gemaakt van watertank van schepen. Het is een eerbetoon aan de eerste bewoners hier het heet Al Campesino en stelt een boer met knecht en een ezel en een kameel voor. Het beeld was 15 meter hoog en ik vond het wel iets hebben zo midden op een rotonde.

Deze Manrique heeft duidelijk zijn invloed achter gelaten op het eiland. Hij was lid van een kunstenaarsgroep van ongeveer 20 man en had invloed op de gouverneur van de Canaries. Een aantal invloeden zijn: Huizen mogen niet hoger dan de hoogste palm van het eiland zijn. Ze mogen alleen in het wit geverfd zijn en de houten onderdelen aan een huis mogen maar niet anders dan Blauw(zee) groen (het ontbrekende gras), Zwart (van de lava), en bruin (van hout). Verder heeft hij invloed gehad op de structuur van het eiland het zuiden toeristisch, want daar groeit niets en het noorden landbouwbestemming. Ook het ontbreken van landschaps- en horizon vervuilende materialen, zoals reclameborden en muziek mogen niet buitenshuis of bovengronds zorgen voor verstoring.

Langs een slingerende weg bereikte we het hoogste punt van het eiland: 635 meter met het dorpje Haria in de diepte. Het dorpje wordt ook wel het dorpje met de 1000 palmen genoemd. Bij elk kind dat geboren werd een palm gepland. Een mannelijke (groot en slank) bij een jongetje en een vrouwelijke (klein en dik) bij een meisje. Koffie gedronken in een uitzichtrestaurant. De bediening was er niet en je moest zelf koffie halen uit twee koffieapparaten. Met een paar bussen voor de deur zorgde dat voor een flinke opstopping.

Daarna naar de lavagrotten gegaan. Ook hier had Manriques zijn invloed laten gelden. De grotten "Los Jameos del Agua" worden als door velen als een zesde wereldwonder gezien. De hele groep moest met een trapje naar beneden en wij, een andere vrouw en ik mochten met de personeelslift naar beneden. Daar kwamen we in de keuken van het restaurant. Het rook er verrukkelijk. Daarna kwamen we in de grot, een luchtbel van lava die uit elkaar gespat was, zodat er drie gaten zorgde voor daglicht. Normaal was dat waarschijnlijk wel lekker maar bij 16 graden en de regenbui, die maar eens in de twee jaar over het land komt en die wij mochten meemaken, was het geen onverdeeld genoegen. Maar het was een prachtige grot die ingericht was als restaurant en alle materialen waren afkomstig van het eiland of van aangespoelde scheepswrakken.

Nog een etage, ongeveer 30 treden diep, lag een meertje waar albino kreeftjes van 2 cm in leefde, dat wilde ik natuurlijk zien. Alleen hier zijn ze te zien met vanaf de kant, verder komen ze alleen voor in diepe zeewateren. Er klonk zachte muziek dat geheel bij het beeld paste. In het midden van het meer was ook een gat en op het ogenblik dat ik daar was regende het daardoor naar binnen. Heel speciaal gehoor/gezicht. Aan de overkant van het meer was weer zo'n gat en daar was een tuin aangelegd met alle planten die op de Canarische eilanden voorkomen. Toen ik naar bus moest lopen voelde ik wel dat het op was met de energie. Maar ik had wel genoten. Tijdens mijn wandeling naar de bus was er een mevrouw die wilde weten waarom ik met de krukken liep: wintersport geweest?

Ik: nee Zij: Ziekte? Ik: ja, MS. Zij: Ja ik weet wat het is om slecht te lopen, ik heb.....
Ondertussen moest ik keihard werken om nog naar de bus te komen en had ik geen geduld meer om met haar of met wie dan ook te praten over wat dan ook laat staan over ziektes. In de bus hebben we ons afgekeerd en verheugden we ons op de lunch.

Heerlijke Canarische linzensoep met brood, 2 gebakken visjes met zoute Canarische aardappels in schil en sla en heerlijke mojo-saus, appel toe.

Het was twee uur en ik vermoed dat we vanavond niet echt meer hoefden te eten. Hier vertelden mensen tegenover ons dat ze zondags een ongeluk hadden met hun vliegtuig. Hij was weliswaar nog niet van de grond maar de staart kwam ten de grond en daardoor ontstond er brand en 14 brandweerauto's waren er om te blussen. Zij zijn later met een ander vliegtuig naar Lanzarote vertrokken. Ook vertelde de mevrouw dat ze een week ervoor in de Stern had gelezen dat er een vliegtuigongeluk zou gebeuren. Na aanleiding daarvan deed ik een voorspelling d.m.v. handlezen: U hebt kinderen(ze had verteld dat ze meende de kinderen te moeten waarschuwen na de crash) u wordt dit jaar nog jarig, u gaat een vliegreis maken en u krijgt dit jaar nog te maken met een klein lichamelijk ongemak. Ze vroeg nog aan de andere mensen of het werkelijk waar was dat ik kon handlezen.

Daarna langs de Jardin de Cactus gereden. Ook dit is een bedenkensel van Marinque. Er staan daar 16.000 planten, 1400 verschillende soorten planten in een arena-achtige terrasvormige opstelling en zelfs de wc deuren zijn beschilderd met zijn handtekening.

We gingen het nationaal park TIMOFAYA binnen naar het restaurant "El Diablo". Daar kregen we een demonstratie van de hitte van de grond hier.

De aarde voelde gewoon warm aan en het stenen muurtje werd door ons dan ook gretig gebruikt om de handen te warmen. De warme lucht kwam ons tegemoet. We kregen allemaal een paar steentjes van de grond, deze waren niet gewoon vast te houden. Pas naar een paar minuten heen en weer bewegen konden ze stil vastgehouden worden.

Daarna liepen we naar een kuil waar een bosje hooi in gegooid werd en deze ontvlamde op een diepte van ongeveer 50 m. Het laatste proefje bestond uit water in een pijp gooien daardoor kreeg je het effect van een geiser. Binnen werden de poten van kippen gebraden d.m.v. de hitte van de vulkaan. Door een rooster op een gat hadden ze een permanente BBQ. Zes meter onder de grond was het 400graden. Ook hierbij werden onze handen weer gretig gewarmd. Ik was erg moe en ben voortijdig de bus ingegaan. Daarna hebben we een rit gemaakt door het Timofaya gebergte. Hier mocht je alleen komen met de daarvoor bestemde bussen of met een bus die daar een vergunning voor had. Er werd een toepasselijk muziek je gedraaid, nou ja toepasselijk, het werd door maar weinig mensen gewaardeerd. Het was een heel indrukwekkend landschap. Slechts enkele mossen en verschillende kleuren door de verschillende mineralen kleurde het landschap. Grote kraters en diverse structuren in gesteente. Ook waren de diverse bizarre vormen door gasbellen die ontploft waren waardoor grote grotten ontstonden. De begroeiing bestond met name uit mossen die alleen aan de noordkant groeiden. Deze mossen lagen als een witte stofwolk over het gesteente. Daarna zijn we naar El Golfo gereden. Dat is een halve krater waarvan de andere helft in zee ligt. Een klein azuren (groen) meertje ligt in deze helft en heeft een bijzonder soort alg. Helaas is dit schouwspel aan mij voorbij gegaan, ik was wat te moe om dit te gaan bekijken.

Op de terugweg kwamen we langs het zoutwinningsgebied dat tegelijkertijd fungeerde als zoetwater-producerend bedrijf.

We hadden nog even een discussie over de fooi voor Germa, de gids en de chauffeur, uiteindelijk 10 euro gegeven. Het was een fantastische dag, om 18.30 waren we weer terug en Ank heeft gelijk melk en water gekocht. Ik ben gelijk in bad gegaan om op te warmen. We hadden geen honger en volstonden met een gebraden worstje. Nog even verder met breien en toen vroeg slapen. Ank heeft nog even genoten van de sterrenhemel en de maan.

Woensdag 15 januari:

Deze ochtend heb ik het brood gehaald. Om kwart voor negen stond ik al bij het winkeltje dat om 9.15 open zou gaan. Maar drie kwartier later stond ik er nog en begon te balen van de Lanzarotse traagheid. Toen vroeg ik aan iemand hoe laat het was en deze meneer vertelde dat het 8.30 was. Ank had de vorige avond aan een mopperende Duitser, die aan het inchecken was, gevraagd hoe laat het was. De man bleek zijn horloge nog niet op de plaatselijke tijd had ingesteld. Dus wij werden op Duitse/ Nederlandse tijd (een uur eerder) wakker. Dus ik ben zonder brood teruggekomen. Vervolgens om 9.15 weer terug gegaan. Deze ochtend zag er in ieder geval qua weer heel veelbelovend uit. Hele heldere lucht en om 8.30 lekkere buiten temperatuur, zodat we lekker buiten konden ontbijten.

Na het ontbijt lopend en met fietsje naar Playa Blanca, waar ik wilde pinnen. Daar een poosje gehannest met de talen in de pinautomat, de meneer van de bank kwam ons even helpen met instructies, daarna weer zelf proberen in het Frans, uiteindelijk in het Duits is het gelukt.

Daarna wat rondgereden, op het strandje gezeten en op een terras jus gedronken. We kwamen Wim en Mies nog tegen.

Via de haven gingen we terug. Ik ging al pratend en etend met mijn fietsje naar beneden en gleeed uit op het losse gravel dat er lag. Ik bleef door praten om Ank niet bezorgd te maken, maar later voelde ik de grote blauwe plekken op m'n benen opkomen. Ik ben op mijn fietsje naar huis gereden. Korte weg dacht ik, maar dat bleek later toch niet en Ank zat al dik thuis toen ik eraan kwam. Heerlijk in het zonnetje gezeten bij de burens, die waren er niet en hadden wel in de namiddag zon. Onze telefoon was stuk en Ank zou erna informeren, hoe nu verder. Bent had ons een sms-je gestuurd, met de woorden: Belke komt eraan, de exodus is begonnen. Ik moest er wel om lachen. Ank zag de humor er niet zo snel van in. Ik heb gelijk gereageerd. Helaas waren ze niet thuis en ik belde op hun voicemail. Ik sprak in dat ik ongerust was en zou proberen een vliegtuig naar huis te krijgen. Ook zou ik hen 's nachts bellen dat ze me van het vliegveld zouden moeten komen halen. Ank vond de grap misplaatst. Achteraf waren Bent en Elke naar de verjaardag van Tony en kwamen moe thuis om 23.00. Elke schrok erg van mijn berichtje en heeft in paniek Sietse gebeld en met het telefoonnummer naar Lanzarote gebeld, onze telefoon was nog steeds kapot en ze kreeg dus geen gehoor. Om 23.15 hebben ze Hanneke in paniek en huilend gebeld en die heeft hen uit de droom geholpen en vertelde dat dit alles een grap was.

Dit was wel een top avontuur. 's Avonds hebben we aardappels met uien met gebakken kippenvleugeltjes (over van de kippensoep) en tomatensalade. Fruitje na. Ank vind het niets dat ik telkens direct na het eten af wil wassen. Iedere gek zijn gebrek. En ik heb me helemaal suf zitten breien deze avond.

Donderdag 16 januari:

Weer prachtig weer. Anks horloge stond stil. Het was ongeveer 11.00 uur toe we een beetje op gang kwamen. Ik heb een beetje een ontbijtje op bed georganiseerd. Ei met uien en gebakken aardappelen bij elkaar gegooid en lekker opgebakken met een oud opgebakken bolletje. Heerlijk!

Weer naar het dorp gelopen en naar het internetcafé gegaan. Even naar Mart gemailld en naar de kinderen voor 50 eurocent. Daarna een heel eind langs de boulevard geslenterd, ongeveer 2 km en zijn we naar een tapas-bar gegaan. Heerlijk gegeten. Uit de zon gezeten want het was wel 25 graden. 4 soorten tapas (salade, olijven, brood, deeghapjes en een halve liter wijn en daarna nog één) Heel gezellig.

De wijn ging ons wel een beetje in de benen zitten en dus ongeveer een km gelopen en vervolgens met het busje naar huis. De telefoon was gerepareerd. Sietse gebeld, die vertelde van Elke en haar emoties. Dit was ook weer niet mijn bedoeling. Daarna Elke gebeld en Mart. Weer een eind gebreid. Misschien kan het vestje iets goed maken.

Vrijdag 17 januari:

Weer gezellig ontbeten en plannen gemaakt voor vandaag. Het weer zag er weer veelbelovend uit. Naar het Playa Flamingo met de bus en daar naar het strand? Uiteindelijk zijn we helemaal naar de punt van het eiland gelopen. Eerst helemaal langs de boulevard rechts en dit helemaal aanhouden.

Wel een km of 2 en het laatste stuk over een niet geplaveide weg. Toen we bij de vuurtoren kwamen zagen we hele hoge opspattende golven. Een geweldig gezicht. Ik wilde zo dicht mogelijk bij het water zitten en ben een heel eind naar beneden geklommen. Ik heb ontzettend genoten van dit uitzicht. Nog een poosje zitten lezen in de Rijstmoeder (het rijstloeder volgens Ronald, omdat Hanneke de aandacht moest delen tussen het boek en hem).

In de verte, 14 km verderop, lag Fuenteventura. Na anderhalf uur begon het wat fris te worden en hebben we opgebroken. Ank en ik gingen ieder zijns weegs. Ik ben in het dorp boodschappen gaan doen, want ik zou deze avond koken. Ik was doodmoe en twijfelde of ik niet een taxi moest nemen naar huis, maar het karakter overwon. Toen ik thuiskwam had Ank al gezwommen en zat te wachten tot ik thuiskwam, ik had de sleutel. Het was redelijk zonnig maar er kwamen ook steeds meer wolken en het werd snel kouder. Het is opvallend dat als de zon weg is het zo snel koud wordt. Het heeft vast met de luchtvochtigheid te maken.

Vanavond heb ik dus gekookt: aard/pasta (Was nog over van vorige maaltijden) groentezeevruchtenschotel gemaakt. Heerlijk! Wat raar dat ik thuis niet zulke lekkere gekke gerechten op tafel zet.

Zaterdag 18 januari:

Weer ontbijt op bed gehad, met allerlei restjes. Crackers van onze Duitse burens, soort gorgonzola, leverpastei, ei.

Ank is al aan het weggaan, zoals gewend is haar vertrek in Frankrijk en Groningen. Weer geweldig weer vandaag. Deze dag heel relaxed bij het huisje doorgebracht. Lezen, praten, breien, praten, puzzelen, praten, wijn drinken en snoepen van de koekjes van Trijnie. Toen we naar binnen gingen hoorden we de televisie van de Duitse burens en meende dat er gemeld was dat er oorlog in Irak was. Dus 50 eurocent in de tv gedaan en hebben het journaal gezien. Gelukkig was het nog niet zo ver.

's Avonds zijn uit eten geweest in het restaurant van Corbeta. Voor 15 euro konden we ons bedienen van een heerlijk rijk buffet met ontiegelijk veel keus in vis-, vlees- en groentegerechten. Wim en Mies hebben ons bediend van een fles wijn.

Zondag om 8.00 uur opgestaan en het vertrek deed gelijk zijn intrede. Ieder was druk met opruimen en inpakken. Rustig ontbeten en plan de campagne gemaakt. Toen er een busje kwam om de lakens op te halen van een schoonmaakwagentje heb ik gevraagd of ze mijn tas mee wilde nemen. Dat vond de meneer geen punt. Dat scheelde Ank weer sjouwen. Nu hoefde ze allen haar bagage te sjouwen. Koffie gedronken en Ank heeft het nodige voorwerk gedaan voor de schoonmakers. Hollandse netheid.

Om 12.00 uur richting uitchecken en daarna wachten op de bus die om 13.00 uur kwam.

Ondertussen probeerden een aantal mensen contact te maken en gespreksonderwerp was vooral: waar is het fietsje, waar heb je hem voor nodig etc etc.

Blij weer naar huis te kunnen. Goede reis naar huis gehad. Op Schiphol hadden we nog een kleine contactstoornis met Elke en Mart. We hadden afgesproken bij Meetingpoint maar zijn alvast naar buiten gelopen toen ze er niet stonden. Ze waren w.s. even na ons gekomen. En bleven binnen wachten en daarna zoeken. Ik was erg moe toen we ze eindelijk zagen. Maar erg blij en verrast dat Elke erbij was.